

Înainte de iarnă

2 Timotei 4.13,21: *Când vii, adu-mi mantaua pe care am lăsat-o în Troa, la Carp ... Străduiește-te să vii înainte de iarnă.*

Acela, care a vestit Evanghelia în tot imperiul și a străbătut căi, pustiuuri și râuri, era la sfârșitul vieții sale. Închis ca un infractor notoriu în închisoarea romană, așa ne spune tradiția, umedă și întunecată, unde nu se putea nici măcar sta, spune: „timpul plecării mele a venit” (2 Timotei 4.6). Unul după altul, tovarășii de luptă de odinioară, cu excepția lui Luca, l-au părăsit; unii, adevărat, pentru slujba Evangheliei, alții, cum a fost Dima, „iubind veacul de acum” (versetul 10). La apărarea sa nu era nimeni alături de el, toți l-au părăsit. Predicatorul și apostolul și medicul păgânilor – nu și-a îndeplinit el perfect slujba, prin aceea că „a luptat lupta cea bună și a apărât credința”?

Nimeni nu se îngrijea de acest sărman bătrân întemnițat și nimeni nu i-a dat ceva cu care să se încălzească la venirea iernii, nimeni din această Biserică din Roma de care s-a bucurat așa de mult s-o vadă și ai cărei frați cu ani în urmă l-au încurajat. El trebuie să ceară să i se aducă mantaua lui veche din îndepărtata Troa. Cu adevărat, „iarna” a început. Și această rugămintă este repetată: „Străduiește-te să vii repede la mine” (versetul 9), „străduiește-te să vii înainte de iarnă” (versetul 21). Curând călăii vor duce pe cel condamnat pe străzile Ostias (în Roma), ca să-l decapiteze. Va mai avea el ocazia și mângâierea ca înainte de aceasta să-l mai vadă o dată pe „fiul” lui Timotei?

Mulți slujitori ai Domnului și multe slujitoare ale Domnului dintre noi au vârsta înaintată. Pentru ei a venit „iarna”; puterile au slăbit, ei nu mai au putere de împotrivire, uneori gândurile se voalează. Dar nu își doresc ei ca cei tineri să-i viziteze, ca ei să aibă bucuria, fără a uita nevoile materiale, să se gândească la lucrurile care ar putea bucura inima lor? Nu ar putea ei să fie ca o rază de lumină în relațiile deseori întunecate?

Chiar dacă apostolul era conștient de singurătatea și pustietatea în care se afla, totuși o prezență predomina în inima lui. Chiar dacă Alexandru i-a făcut mult rău, totuși „Domnul îi va răsplăti după faptele lui” (versetul 14). În timpul procesului lui, toți l-au părăsit, „dar Domnul a stat lângă mine ... Domnul mă va scăpa” (versetele 17-18). „Am terminat alergarea ... acum îmi este pusă înaintă cununa dreptății” (versetele 7-8). De la drumul spre Damasc și până în închisoarea din Roma Domnul era pentru El Prietenul credincios, care l-a încurajat așa de des: în Corint, unde el a mers cu teamă și tremur; în noaptea în care a fost luat în captivitate; în timpul furtunii pe mare, când la pasageri dispăruse orice speranță de salvare.

„Iarna” venise, urmare suferințelor și singurătății lui, dar Domnul a rămas de partea lui. Ce amintire va lăsa el prietenului lui tânăr, pe care cu siguranță el nu-l va mai vedea? Un ultim cuvânt, o ultimă dorință: „Domnul Isus Hristos fie cu duhul tău!” (versetul 22). Și Timotei la rândul lui trebuia să sufere, să-și îndeplinească pe deplin slujba, și unde va găsi el puterile, dacă nu în Acela care a împlinit viziunea tatălui lui spiritual? Nu numai „cu tine”, ci „cu duhul tău”, care așa de ușor ar putea să obosească și să cedeze.

Nu avem parte și noi astăzi de aceleași lucruri? Când aceia care ne-au călăuzit în timpul copilăriei și tinereții noastre, unul după altul pleacă; când apar misiunile deosebite, nevoile numeroase, greutățile reale în tot locul, atunci aceeași făgăduință rămâne valabilă pentru totdeauna: „Domnul Isus Hristos fie cu duhul tău!” (versetul 22).